

127. Højt over Bøgens Top.

(En Sommernat.)

Molto sostenuto, ma non troppo lento.

P. Heise.

pp *dolcissimo*

1. Højt o - - ver Bø - - - gens

Top *m.d.* der gaar en Stjer - - - ne

op og sku - - - er ned til

Sko - - - vens dunk - - - le Kro - - - - -

pp

ner, og dybt fra fjer - - - ne

Krat, i stil-le Som-mer-nat der

mf
ly-de Nat-ter-ga-lens æm-me

marcato
To-ner. *pp*

f

2. De lange Skygger maa
Med Taagesløret paa
Hensvæve tyst og langsomt over Mosen;
Og saa fortrolig, æm
Som i en Elskovsdrøm
Udaan der Lilien tusind Suk til Rosen.
3. „O mindes du dengang,
Da vi, mens Lærken sang,
Opvaagnede ved Foraarssolens Lue?
Og da dit søde Blik
Mit Øje henrykt fik
Med al sin hede Længsels Kraft at skue?“
4. Vi foldede ud vor Knop
Og vokste sammen op,
Men Stormens snart vort spæde Løv adspredte;
Dog af vort korte Liv
Har Kjærlighedens Bliv
Jo skabt en salig Sum af Evigheder.

5. Men Rosen stod saa tyst,
Og gjemte i sit Bryst
Al Sødhed, som den hemmeligt bevared;
Kun Stjernens Sølvglans
I Duggens Perlekrans
Lod Elskov anende fortolke Svaret.
6. En Gysen sagte gaar
I-gjennem Skovens Haar,
Fra Østen farves blege Himlens Kinder;
Hver Stjerne slumre vil
Og lukker Øjet til,
Mens Natten, Sorgens hulde Ven, forsvinder.
7. O lad mig dunkle Jord,
Hvad anende jeg tror,
Bekjende for dit tause Moderherte;
Du kjender vist mit Savn,
O lad mig i din Favn
Udgræde al min Vemods søde Smerte.

Chr. Winther.